

หลวงพ่ोजรัญ ผู้มีพระคุณต่อลูก

พ.อ.สรรเพชญ พานิช

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติเล่มที่ ๘

พระราชสุทธินายกมงคล (หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8007

หลวงพ่ोजรัญเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณาช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดมา เปรียบเสมือนเป็นบิดาคนที่ ๒ ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้ามักจะเดินทางมาเยี่ยมหลวงพ่อย่างน้อยเดือนละ ๑ ครั้ง มาโดยตลอด

ในระหว่างข้าพเจ้ากำลังศึกษาชั้นมัธยม คุณพ่อของข้าพเจ้า (พล.ต.วสันต์ พานิช) ได้พาคุณแม่, ข้าพเจ้าและน้องอีก ๒ คน ไปเยี่ยมหลวงพ่ोजรัญ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ท่านได้อบรมแนะนำสั่งสอนในการปฏิบัติตนให้เป็นลูกที่ดี ตัวเราในฐานะเป็นลูกควรปฏิบัติตามคำสั่งสอน เป็นลูกที่ดี ได้แก่ เชื่อฟังคุณพ่อคุณแม่ ขยันเรียน สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ ถ้าหากจะให้เรียนดีเรียนเก่ง จะต้องทำสมาธิประมาณ ๑๕ นาทีหลังสวดมนต์ทุกวัน จะทำให้มีความจำดี หลังจากนั้นไม่นาน คุณพ่อได้พาข้าพเจ้าและน้องไปหาหลวงพ่อ ขอขึ้นกรรมฐานแล้วข้าพเจ้าก็นำมาปฏิบัติเรื่อยมา ขยันดูหนังสือทำการบ้าน ทำให้ผลการเรียนได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิม เมื่อจบการศึกษามัธยมปีที่ ๖ ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นทหารอย่างคุณพ่อ จึงได้ไปกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารในปี ๒๕๑๒ ปรากฏว่าผลการสอบข้อเขียนไม่ผ่าน ข้าพเจ้าเสียใจมาก แต่ก็มีความตั้งใจจะสมัครเข้าสอบแก้ตัวใหม่อีกครั้งเมื่อมีเวลา พ่อได้นำข้าพเจ้าพร้อมด้วยน้องไปเยี่ยมและปรึกษาหลวงพ่อเพื่อหาแนวทางปฏิบัติที่ถูกต้อง จะได้มีโอกาสเป็นนักเรียนเตรียมทหาร หลวงพ่อได้แนะนำหนทางปฏิบัติ ให้สวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรและปฏิบัติกรรมฐานประมาณ ๑๕ นาที หลังสวดมนต์ทุกครั้งและกวดวิชาซ้ำอีกพร้อมทั้งหลวงพ่อก็จะแผ่เมตตาช่วยอีกทางหนึ่งด้วย

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อแนะนำมาอย่างเคร่งครัด เมื่อถึงเวลาสอบคัดเลือกเดือนเมษายน ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าก็สมัครเข้าสอบและปรากฏว่าสอบได้ตามที่ตั้งใจไว้ทุกประการ ข้าพเจ้าได้เป็นนักเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๑๓

ข้าพเจ้าได้เข้ารายงานตัวเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร เรียนอยู่ ๒ ปี เมื่อจบจากโรงเรียนเตรียมทหารแล้ว ก็ได้เลื่อนชั้นเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อย จปร. ปีที่ ๑ และเรียนอีก ๕ ปี เมื่อจบการศึกษาออกมารับราชการในเหล่าสรรพาวุธ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปรับราชการยังหน่วย

กองสรรพาวุธเบา พล ๕ เมื่อได้เข้าไปรายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาเรียบร้อยแล้ว ท่านได้มอบหมายให้ทำงานด้านการส่งกำลังบำรุงประมาณ ๖ เดือน ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ไปราชการที่จังหวัดสงขลาโดยรถจี๊ปในวันศุกร์ และเดินทางกลับมายังหน่วยที่จังหวัดนครศรีธรรมราชในวันอาทิตย์ตั้งแต่เช้า แต่ปรากฏว่ารถจี๊ปที่ข้าพเจ้านั่งไปเกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำลงข้างทาง เนื่องจากรถโดยสารสุราษฎร์-บ้านดอนคันหนึ่งวิ่งเข้าชนท้ายโดยไม่ทราบสาเหตุ และต้องการจะเก็บข้าพเจ้าและคนขับรถให้ตายทันที โดยรถโดยสารคันดังกล่าววิ่งแซงขึ้นไปข้างหน้ารถจี๊ป และใช้ข้างรถโดยสารชนรถจี๊ปอีกครั้ง ให้พลิกคว่ำ ในเวลานั้นข้าพเจ้ามีสติตลอดเวลา ได้หนีถึงหลวงพ่ोजรัญขอให้ท่านช่วยและสั่งการให้คนขับรถเกาะติดอยู่กับรถ โดยจับพวงมาลัยรถให้แน่น อย่าให้หลุดออกมาจากรถขณะที่รถพลิกคว่ำ คนขับรถได้ปฏิบัติตามที่สั่งไว้ จึงไม่ได้รับอันตรายและรอดชีวิต ส่วนตัวของข้าพเจ้ารู้สึกในขณะที่รถจะพลิกคว่ำว่าจะต้องหลุดออกจากรถไปแล้วเนื่องจากเกิดแรงเหวี่ยงของรถ ข้าพเจ้าจึงใช้หลักการนักโดดร่ม คือ การเก็บคอ งอเข้า ทำชิต ทำให้ตัวของข้าพเจ้ากลมเหมือนลูกฟุตบอล เวลาตกจากรถจี๊ปแล้วจะได้กลิ้งไปบนพื้นดินได้อย่างปลอดภัย แต่ปรากฏว่า เมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าหลุดออกไปจากรถจี๊ปกลายเป็นลอย ออกจากรถไปอยู่ห่างจากตัวรถจี๊ปเป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ซึ่งปลอดภัย หากรถจี๊ปพลิกคว่ำก็ไม่สามารถทับร่างของข้าพเจ้าได้ จึงเป็นที่น่าอัศจรรย์ เพราะบริเวณที่ข้าพเจ้านอนอยู่ที่พื้นดินนั้น เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่อยู่หนาแน่นห่างกันประมาณ ๑ เมตร ซึ่งตามข้อเท็จจริงแล้ว น่าจะได้รับอันตรายเกิดจากแรงเหวี่ยงของรถจี๊ป ทำให้ข้าพเจ้าไปชนกับต้นไม้ริมทางได้ หลังจากที่ข้าพเจ้านอนสิ้นสติอยู่บริเวณนั้น ก็มีชาวบ้าน และมีอนามัยจังหวัดนครศรีธรรมราชท่านหนึ่งเดินทางผ่านมาโดยรถยนต์ปิกอัพ และพบเห็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าประสบ ได้ช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากการสิ้นสติ และถามข้าพเจ้าว่าจะไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลค่ายวชิราวุธ เหตุการณ์นี้ หลวงพ่ोजรัญเคยบอกไว้ก่อนล่วงหน้าเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าไปกราบลาหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน ก่อนเดินทางไปรับราชการที่จังหวัดนครศรีธรรมราชว่าจะเกิดอุบัติเหตุ และสั่งให้ระวังตัว

แต่ท่านบอกว่าไม่เป็นไร จะมีโม่งขาวมาช่วยชีวิต ทุกอย่างปลอดภัย นับว่าเหตุการณ์นี้ได้เป็นจริงตามที่ท่านหลวงพ่ोजรัญกล่าวไว้ทุกประการ และนับว่าท่านได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สอง

ประมาณเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าได้ย้ายเข้ามารับราชการที่กรุงเทพฯ ที่กรมสรรพาวุธทหารบก (กองสรรพาวุธกลางที่ ๓) ปฏิบัติงานมาถึง พ.ศ. ๒๕๒๔ ประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้เดินทางไปเยี่ยมหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่ोजรัญได้แนะนำให้

ข้าพเจ้าบวช ประมาณกลางเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ขณะที่ข้าพเจ้าบวชเป็นพระอยู่ในช่วงเวลาหลังเพล ก็เดินลงมาจากศาลากลางจากฉัน ปรากฏว่าบุญกุศลของข้าพเจ้าที่บำเพ็ญในระหว่างบวชมีอานิสงส์ส่งให้คุณพ่อได้รับความก้าวหน้าในชีวิตราชการ ได้รับพระราชทานยศเป็นพลตรี

หลวงพ่ोजริญให้ความเมตตา ต่อข้าพเจ้าเสมอ ทั้งในเรื่องการงานและเรื่องส่วนตัว จนข้าพเจ้าได้เลื่อนยศสูงขึ้นตามลำดับ และท่านยังให้พรทุกครั้งทีไปกราบหลวงพ่อกับ จึงนับว่าหลวงพ่อกับเป็นบิดาคคนที่สองที่ส่องทางชีวิตให้ลูกก้าวเดินพ้นอุปสรรค ลูกขอเทิดบูชาไว้เหนือเกล้า ไม่มีวันลืมเลย

สุดท้ายนี้เนื่องจากในโอกาสที่เป็นวันมงคลคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกับจริญ ในวันที่ ๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ เวียนมาบรรจบครบรอบอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยอันมีพระแก้วมรกต และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงโปรดดลบันดาลให้หลวงพ่อกับจริญจะมีอายุยืนนาน เพื่ออยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่ข้าพเจ้าและลูกศิษย์ที่เคารพรักตลอดไป

มี วรรณะ ผุดผ่องนวลใย ไสสะอาด ดุจดวงแก้ว

มี สุขะ ในโลกุตตรธรรม

มี พละ พลังจิตคุ้มครองภัย

จงทุกประการเทอญ